

Al dat zout

De zomers roken naar heet asfalt, bloemig onkruid en konijnenkeutels. We hadden een diepe tuin die eindigde tegen een witte betonmuur – de zijkant van het huis van de burens. Achterin de tuin trilde de lucht. Wespen stierven.

Voorin de tuin, naast het konijnenhok, stond een hazelaar die nog nooit hazelnoten had gegeven. Niemand van ons had hoop dat daar ooit verandering in zou komen en niemand van ons had zin het ding met kluit en al uit te graven. Mijn vader niet omdat hij in Hong Kong zat, mijn moeder niet omdat ze borderline had, mijn zus niet omdat zij realistisch was, en ik niet omdat ik niet van hazelnoten hield.

Links achterin was de moestuin: de frontlinie van de slakkenoorlog. Mijn vader en ik vormden samen de geallieerden tegen de oprukkende slakkenhordes. Het waren enorme naaktslakken, of nazislakken, zoals mijn vader ze noemde. Morsige schepsels die zodra het begon te schemeren richting de sla marcheerden. Mijn vader en ik hadden onze strategie goed doorgenomen: door de hele moestuin lagen geplette knoflookteentjes en stengels bosui, en op maandagen en donderdagen, wanneer hij thuis was, strooiden we zout en groeven we blikvormige gaten tussen de sla en legden we biervallen. Een paar keer per week slopen we 's avonds de tuin in en meestal zagen we ze halverwege de abrikozenboom al glinsteren. Ik deed het piepende hek voorzichtig achter ons dicht, ervan overtuigd dat ze ons zouden horen en rap zouden vluchten. De slakken die te laat waren propten we met barbecuegrijpers door de hals van halve liter colaflesjes waar nog een scheut in zat. Bij de eerste slak bruiste de cola nog een beetje, maar al gauw ging de prik eruit. (Mijn moeder stelde ooit voor om de slakken bij het gemeenteparksoen verderop vrij te laten, wat voor ons gelijk duidelijk maakte dat ze zich beter niet met oorlogsvoering kon bemoeien.)

Natuurlijke vijanden zijn de beste vijanden, had ik geleerd. Voor mijn vaders verjaardag gaf ik hem een kikkertje cadeau. Het was een felgroen, scherpomlijnd kikkertje dat ik had gevangen met een buurtvriendje, achter in het veld bij de koffiesloot. Van zijn moeder had ik een Tupperware doosje gekregen waar we gaatjes in hadden gemaakt. Ik nam het doosje mee naar huis en zette het toen ik ging slapen naast mijn hoofdeinde. Zo nu en dan sprong het diertje tegen de plastic wand. Plop, plop, plop.

Trots gaf ik 's morgens bij het feestelijk ontbijt op bed het doosje aan mijn vader. Voorzichtig lichtte hij het plastic hoekje op en onmiddellijk verspreidde zich een

amfibië lijkengeur door de kamer. Hij glimlachte en zei dat het lief was dat ik aan hem had gedacht.

's Middags begroeven we het kikkertje bij de hopeloze hazelaar. Ik keek hoe mijn vader met de spade door de harde grond beukte om een grafje te maken. Misschien zou de hazelaar volgend jaar wel noten geven, dacht ik, want kikkerbeentjes zijn heel gezond en misschien is dat voor struiken ook wel goed.

Eigenlijk was dat iets dat ik doorgaans met mijn moeder deed, dieren begraven. Mijn moeder had daar echt talent voor. Voor mijn vader was dit allemaal nieuw, hij dacht er bijvoorbeeld niet aan om een kruisje van stokjes en een touwtje te maken. Maar dat gaf niet, ik liet hem zien hoe dat moest. Toen we het kikkertje in het holletje legden, zei hij zei dat het een mooi kikkertje was, ook al was hij inmiddels flets geworden en pulde een van zijn ogen uit. Ik denk dat mijn vader daarmee iets liefs tegen mij had proberen te zeggen.

Onze slakkenoorlog nam zo nu en dan gewelddadige vormen aan. Zo zat ik eens naast mijn vader terwijl hij de barbecue op gang aan het krijgen was en ineens wees hij naar het raam. Na een tijdje zoeken zag ik 'm: een naaktslak, dik en kledderig, die om de hoek van de vensterbank kroop en de zwaartekracht in al zijn slijm bespotte. Slakkenslijm, herinner ik me nog van biologie, bestaat uit lange ketens suiker die in elkaar haken. Hetzelfde spul zit in ons kraakbeen en botten. Dat vond ik een vies idee, dat een naaktslak en ik iets met elkaar deelden.

'Zullen we 'm erop gooien?' vroeg mijn vader. Hij glunderde. Niets liever wilde ik dan samen verantwoordelijk zijn voor deze rituele verbranding. Ik trok de slak met de barbecuegrijper los van de vensterbank en liet hem midden op het hete rooster los. De slak kromp en siste als een kipfiletje. Er kwam ook een soort piepgeluidje uit, daar schrok ik van. Maar mijn vader sprankelde, en hij sprankelde zo zelden, en ik wilde hem zien sprankelen en ik wenste vurig dat we elke avond een naaktslak op de barbecue konden gooien.

De rest van de avond zocht ik naar nog meer naaktslakken, maar ik kon er geen meer vinden. Alleen een heel kleintje, maar die viel tussen het rooster en mijn vader zag het niet.

